

La vella i els lladres

“Vet aquí que, una vegada, hi havia una vella que vivia als afores d’un poble. Una nit estava escalfant-se a la vora del foc amb l’única companyia de les roges flamarades. De sobte, va sentir un soroll per dalt de la cambra i, tota estranyada, es va dir:

—Què deu ser aquest soroll? O m’ho haurà semblat?

Aleshores, va sentir molt clarament uns passos que anaven d’ací cap allà i es va adonar que eren uns lladres que anaven a robar-li. Com que estava sola i no tenia ningú que la pogués ajudar, es va posar a pensar:

—Què podria fer per tal de fer fugir aquests lladres? Ah! Ja ho sé!

I, sense pensar-s’ho més, se’n va anar a la porta de l’escala i va començar a cridar:

—Bernat, puja al terrat!

—Martí, tira-li!

—Tu, Pere, pega-li al darrere!

—Ramon, compta quants són!

En sentir els crits de la vella, els lladres es van espantar molt i deien:

—Doncs no hi ha poc gent en aquesta casa... Ràpid! Anem-nos-en, que si ens agafen entre tots...

Després, asseguda la vella a la vora del foc, va començar a riure amb grans riallades, i... conten que encara riu.”

Completa segons la lectura:

Protagonista:

Què passa?

Quan passa?

On passa?

Com comença?
.....

Com acaba?
.....

Respon: Per què creus que...:

— ... la vella comença a cridar?

— ... s’espanten els lladres?